

La oss ransake våre veier og granske dem, og la oss vende om til Herren! Klag 3: 40.

Jeremia taler her i Klag 3 om motgang. Han nevner eksempler som at «noen bøyer en manns rett, ... eller gjør en mann urett i hans sak». Og om alt dette sier han: «Hvem talte så det skjedde, uten at Herren bød det? Er det ikke fra Den Høysetes munn både de onde og de gode ting utgår?»

Og da tilføyer han: «Hvorfor klager da menneskene som lever? La hver klage over sin egen synd! Og la oss ransake våre veier og granske dem, og la oss vende om til Herren!»

Dette er en særdeles viktig formaning hvis vi virkelig vil bli frelst fra det onde. Herren er en stor og trofast venn, en venn for evigheten. Han vil frelse vår sjel. Frelse oss fra evig fortapelse, ifra helvete. Og da må nok vårt utvortes menneske ofte svekkes i bitre plager, hvis vårt indre skal beholde åndelig liv og helse.

Vær derfor ikke så kjødelig innstilt at du bare ser på menneskene og de ytre omstendighetene når noe ondt rammer deg! Tro fast og sikkert at det ennå lever en Gud blant oss som til og med har telt alle våre hodehår, og at selv ikke det minste ondt kan ramme oss uten at han vil det.

Gå til deg selv og ransak hjertet ditt. Se om det ikke skulle være noe hos deg som Herren nettopp vil peke på gjennom den plagsomme prøvelsen du nå har! Hvis vi ikke er helt blinde skal vi da snart merke hva som er Herrens hensikt med det som møter oss; at det er en eller annen synd eller ulydighet som er grunnen til de prøvelsene vi opplever.

Og da vil vi nok måtte innse og erkjenne at i alle prøvelser som rammer oss, vil vi aldri kunne unnskyld oss. Det har alltid en sammenheng med våre synder.

Hvis du da ikke vil erkjenne den grunnleggende årsaken til prøvelsene; din synd og din ulydighet, og be om å bli fridd ut fra dette. Da får du ingen fred i hjertet, – så sant du er et ekte barn som skal oppdrages for himmelen.

David taler om å tie med sin synd overfor Herren. D. v. s. å ikke ville erkjenne sin synd innfor Guds åsyn, og be om nåde. Han sier: «Så lenge jeg tidde, ble mine ben bort tært. Jeg stønnet hele dagen. For dag og natt lå din hånd tungt på meg. Da sa jeg: Jeg vil bekjenne mine overtredelser for Herren. Da forlot du meg min synds misgjerning. Derfor skal alle hellige be til deg den tid du er å finne. Sannelig, selv når mektige vann flommer kommer, skal de ikke nå fram til ham». Her ser vi veien vi må gå for å bli frelst fra det onde.

Får du på ny ro i synden, fordi du ikke vil slutte med bevisst ulydighet eller en synd du bare unnskylder. Da ville det være din største ulykke om du ble fridd ut fra den ytre lidelsen som plager deg. Da venter det deg en langt større lidelse i evigheten.

Uansett hva det er av ondt og nød som måtte ramme oss, vil vi derfor aldri kunne be: «Fri oss fra det onde», uten å tenke på våre synder.

Men dette gjelder Guds ekte barn, som har en gudfryktig ånd i sitt hjerte. Selv om utvortes prøvelser fra først av opptar alle tankene våre når de rammer oss, kommer det nok da ikke til å gå lang tid før

øyet vårt vender seg inn mot oss selv. Da vil vi tenke etter og oppdage hva det er Herren vil med dette.

Og da går det som vi allerede har sagt; du får ingen ro, du får ikke et tillitsfullt samfunn med Herren, før du har bekjent dine synder, har anklaget og dømt deg selv, og erkjent du er skyldig i alt. Da sier du: «Jeg har fortjent tusen ganger mer plager enn dette i all evighet, for jeg har syndet. Frels meg, å, frels meg fra min synd!».

Fra det øyeblikk vi ydmyker oss for Herren, bekjenner vår synd og gir ham rett i hans dommer, – fra det øyeblikket får vi tilbake trøsten og den barnlige tilliten til Guds nåde. Og vi får vissheten om at Herren vil høre min bønn. Han skal frelse meg fra alt ondt.

Alt Herren gjør, det gjør han for å hjelpe oss mot den største ondskap som kan møte oss; synden. For å gi oss åndelig helbredelse og evig liv. Og hvilke midler bruker han da? Jo, han handler ofte tvert imot våre ønsker og vilje. Tar ikke bort vår utvortes plage, og ofte heller ikke den i vårt indre. Men lar også mye åndelig ondt plage vår sjel. Oss, som helst vil føle oss sterke og sunne, trøtter og utmattes han i vårt gamle menneske gjennom stadige ydmykninger.

Herren fører sine på underlig vis. Derfor lar han dine plagsomme prøvelser vare ennå en tid, ja, ofte gjennom hele livet ditt. Og lar kanskje ennå nye ting ramme deg.

Dette vil etter hvert bli altfor hardt for deg, ja, fullstendig utholdelig. Og du vil forarge deg over den måten Herren styrer alt på, –. Hvis du nå ikke stanser opp. Og lar det synke dypt ned i hjertet ditt hva som er Herrens trofaste hensikt og mål med alt sammen; nemlig å rense og fri deg ut fra det aller største onde: Synden! Han vil helliggjøre din sjel og legeme, og oppdra deg for himmelen.

Å, når dette blir klart for et menneske, da kan en nok til og med «rose seg av sin skrøpeligheit». Da gleder en seg og takker Gud selv for den største motgangen i livet. Og denne modningen fører etter hvert til at vi verdsetter sorg høyere enn glede, lidelse høyere enn nytelse, fattigdom høyere enn overflod, forakt høyere enn ære og døden høyere enn livet.